

FÉNYUGR

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diakonissza főtestvér. — Laptulajdonos: Főbé Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. — Egyes szám ára 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfeld Elza diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a

CSAKUGYAN NINCS SZÜKSÉGÜNK KRISZTUSRA ?

Krisztus nélkül:

Hogyan rendezed életed Istennel?
Hogyan nyerhetsz feleletet, megoldást gyötrő kérdéseidre?
Hogyan adsz számot bűneidről?
Hogyan vigasztalsz nyitott sír mellett állókat?
Hogyan készülsz el halálod órájára?

Krisztussal:

Valaki azt mondta: »Sok alkalmam volt beletekinteni hívő emberek életébe. Láttam egyenes, szilárd lépteiket az élet sok tekervényes útvesztőjében; láttam elviselhetetlennek tetsző szenvedéseket örömteli, könnyű szívvel viselni.«

Azért vegyük ezentúl sokkal komolyabban:

»Áldott az a férfi, aki az Urban bízik.«

Jer. 17:7.

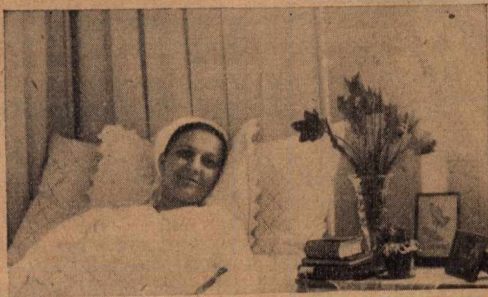
»Boldog az az ember, akinek az Ur bűnt nem tulajdonít.«

Róm. 4:8.

»Valaki azért hallja én tőlem e beszédek, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kösziklára építette az ő házát.«

Máté 7:24.

„Legyen meg a te akaratod“.

Mint mikor a mécses kialudni készül, és mielőtt ráborul a sötétség még fel-fellobban és ezek az apró életlobbanások mindig kisebbek, mindig erőlenebbek lesznek, úgy látlak magam előtt Téged is drága Testvérem, amint ott fekszel halálos ágyadon. A márványfehér arc merevségét csak a két nagy szem szakítja meg. — Ez a szempár, amely az utolsó hét szinte öntudatlan haláltusájában is nyitva maradt, ez a szempár, amely folyton egy irányba szegeződött. — Kerestem tekintetedet, vajjon lát-e még? Vajjon tudod-e, hogy itt állunk melletted imádkozva, szeretve téged. Szemed szinte ellenállhatatlan erővel vonzott, — követtem. Mi az, amit nézel, mi az, amit keressz, mi az, amiről nem veszed le tekintetedet? — Egy kép! Két imádkozó kéz és alatta: »Legyen meg a te akaratod.« És amint fájdalomtól vonagló arcodat látom, amint halálhozó lélegzésedet hallom, megértem utolsó erőfeszítéssel odaszegzett néma tekintetedet: »Legyen meg a te akaratod.«

Lelkem visszaszáll a multba, amikor alig néhány hónappal ez előtt tele életörömmel, munkavágygyal, az új indulás boldogságával álltál előttem, remélve, hogy néhány nap múlva újra munkába állhatsz és — megtudtad a valót, hogy a viruló ifjúság és egészség mögött testedben már a biztosan élő, gyilkos kór rejtőzik. Sze-

med akkor is így nézett rám egy pillanatig, ilyen mereven, ilyen élettelenül, mint akiben meghalt az élet, miközben remegő ajkad azt mondta: »Legyen meg az Ur akaratata!« — Majd beszélni kezdte, elmondtad, hogy hogyan vágyódtál az élet, a munka után, mennyire örültél, hogy szolgálhatsz, milyen szépen kifestetted a közeljövőt, milyen terveket szőttél és miközben könnyes szemed mindig melegebb, élénkebb lett csendesen mondtad: »Én így gondoltam, de ha az Ur másképp akarja, úgy van jól. Legyen meg az Ő akaratata!«

Mint mikor a rózsának a tövét féreg fúrja meg, úgy hervadtál ezután korai sírodba. És mi ott álltunk melletted — szerető testvéreid — tehetetlenül: Legyen meg az Ő akaratata! — Amire emberi szeretet képes, mindent megpróbált, amit az orvosi tudomány tehet, minden megtörtént, hiába — más volt az Ur akaratata.

Amikor most mosolygó arcodat nézem, szívemből önkéntelenül feltör a kérdés: miért? — Szemem rávettem a tőled kapott, neked olyan kedves képre, az én kezem is összekulcsolódik és szívem azt mondja: legyen meg a te akaratod.

Igen, legyen meg az Ur akaratata, mindenáron. — Hű szolga voltál, ki kevesen volt hű és az Ur bizonyára többre bíz ezután...

Dr. F. M. d. ft.

HALÁL ÁRNYÉKÁBAN.

I.

A fiatal szív
 még nem akarta földadni a harcot,
 nem az utolsóig, önkivületlen.
 Minden mozdulat sajgó fájdalom volt,
 a legkisebb is, hetek óta már,
 pedig halk imádságok hordozgatták.
 ...Szegény-kis törbehullt madár.

Nyűg volt a test és rabja benn a lélek.
 Csak vergődött, csak csapdosott a szárnya,
 mint akit megfogott a gonosz háló,
 pedig az enyhe fészek hazavár.
 S a szabadulás perce egyre késett...
 ...Szegény kis törbehullt madár.

Aztán mégis csak eljött, csendes este...
 És hazament a kis Zsuzsanna testvér.
 Halk lett a szó és könny gyűlt a szemekbe.
 Felleg úszott kéklő hegyek felett...
 arra néztem, hisz ott száll valahol,
 hisz a nehéz rabságnak vége lett,
 lehullt a test nyugozó igája már.
 és száll a lélek biztos, erős szárnyon:
 száll, száll a szabadult madár.

Tán végtelen vizek felett suhan
 mint a fecskék, a gólyák őszre kelve,
 vagy mint pacsirta, hálát énekelve,
 fel a magasba, fel a nap felé,
 előtte útát szent sugár jelöl
 s ha elernyedne cél előtt a szárnya,
 lenyujtja érte megtartó kezét
 az idvezítő, hűséges Barát,
 hogy felemelje szerető szívére
 s megnyugosztalja kicsi madarát.

2.

»Zöld... zöld... zöld...«
 Fiatal asszony fekszik fehér ágyon.
 Ő nem tud többé semmi szenvedésről.
 A fényes szemek néznek, de nem látnak.
 A barna karok ritmikus ütemmel
 azt az egy, meg nem únt kis szót kísérik,

mit az üde ajk különös mosollyal
egyre ismétél:

»Zöld... zöld... zöld...«

Májusban még viruló ifjú lány volt,
hajnal harmatát hordó, fészó rózsá
és boldogságra váró, vidám mátká...

»Zöld... zöld... zöld...«

Holnap már szegezhetik a koporsót,
mert ez a földnek és a testnek átka,
hogy ami zöld ma, holnapra lehervad,
s ami ma virul, holnapra kiszárad.

»Zöld... zöld... zöld...«

És ezt a földet itt, ezt a sívárat,
és ezt a létet itt, ezt a mulandót,
fel nem deríti más, mint a reménység
hervadhatatlan menyeyi virága,
amelyik biztatóan illatozza,

hogy vár reánk az örökkévalóság.

»Zöld... zöld... zöld...«

Elnézem ezt a korán letört rózsát,
és nem tudom, hogy volt-e reménysége
és nem tudom, hogy ódatúl mi vár rá,
Ha földnek élt, im így fizet a föld. —
A barna karok ritmikus ütemmel
ezt az egy meg nem únt kis szót kísérik,
mit az üde ajk különös mosollyal
egyre ismétél:

»Zöld... zöld... zöld...«

3.

Szegény öregasszony, most már jaja sincs,
fekszik mozdulatlan — mereven.

Nevét letöröltem az ágya fölül.

És azon tünődöm egy pillanatig,
hova lesz írva neved, s a nevem?

Fejfára? Elkorhad a fejfa hamar.

Márványra? A márványt befutja a zöld.

Szívekbe? A szívek kihülnek alatt.

Művedbe? Nézd meg, mivé lett?

A halál letörli a táblát

és más nevet ír rá az élet.

Más nevet, mert nincs örök itt lenn.

Csak Isten ír örök írással:

s nincs, aki nevünk kitörölje,

ha könyvébe írta az Isten.

T. E. d. p. t.

Magaddal tartozol.*

Az adósság mindig teher, nyomja az embert, mert amíg el nem intézzük, mindig előttünk van. Ki az adós? Rövid rá a felelet: mindenki. Nincs a földön olyan ember, akinek tartozása ne volna, mindnyájan tartozunk, te is, én is. Néünk van szorongató, nagy adósságunk, amit el kell intéznünk. Kinek tartozunk? Annak a hitelezőnek, aki teremtett, megtart és igazgat minket, aki számon tartja még a hajunk szálát is: a mi szerető mennyei Atyánknak. Már születésünk óta, gyermekkorunkban is, azóta is mennyi ajándékot kaptunk. Gondoljuk el ezt végig, gondoljunk elsősorban a legnagyobb ajándéokra, az Ur Jézusra, akit leküldött a mennyből, hogy aki hisz benne, el ne vesszen. Van szószólónk mennyei Atyánknál, az Ur Jézus Krisztus, aki kézenfogva vezet, hogy nagy adósságunkat le tudjuk fizetni. Itt van a nagy tartozás, — s itt vagyok én, nyomorult, bűnös ember, aki sohasem tudom ezt visszafizetni — de itt van az Ur Jézus, aki jót állt értem.

Hogyan tudjuk ezt a nagy tartozást visszafizetni? Sehogyan sem! Így jutunk el ahhoz, hogy magunkkal tartozunk. Magunkat adjuk oda, hogy ezzel a tartozásunkat ki tudjuk fizetni. Az Ur Jézus átruházta ezt a tartozásunkat mindazokra a testvéreinkre, családtagjainkra, akik között élünk, azt várja, hogy amivel neki tartozunk, azt egymásnak fizessük vissza, egymás terhére hordozzuk, egymást szeressük.

Ha látom, hogy milyen sokkal tartozom királyomnak, akkor hálás lehetek minden alkalomért, mi-

kor szolgálhatok testvéreimnek, hogy egy kicsiny részét leróhatom a nagy adósságnak. Nem könnyű magunkat az Urnak adni, de mégis könnyebb, mint adni magunkat a testvérünknek, férjnek, feleségnek, gyermekeknek, munkatársaknak.

Hogyan vesszük ezt véghez a gyakorlati életben? Sokszor nehéz együttlenni a családtagokkal, munkatársakkal. De ha arra gondolok, hogy ezért a testvéreimért ugyanúgy az életét adta az Ur Jézus, mint énértem, akkor könnyű lesz szolgálni nekik. Ami nehéznek, igazságtalannak látszik, azt ne úgy fogjam fel, hogy milyen sajnálatraméltó vagyok, hanem adjak hálát minden alkalomért, amikor törleszthetek valamit adósságomból, hogy nem kell úgy állnom majd egykor az Ur előtt, mint aki semmit sem fizetett ki nagy adósságából. S ha egész életemet odaadom is néki, szolgálok, szeretek, hordozok és elégek testvéreimért, akkor is csak nagyon kis részét fizethettem vissza nagy tartozásomnak. Akkor is csak haszontalan szolga vagyok, aki nagy kegyelemben részesült.

Mikor kell ezt a tartozást visszafizetni? Sokszor van a kereszténynek bizonyos órája, mikor kész szívesnek, szeretetteljesnek lenni, pl. mikor összejövetelen, istentiszteleten van.

A nap minden órájában, minden percében legyünk készek visszafizetni az adósságunkat. Az Ur mindig vár tőlünk valamit közvetlenül, vagy embereken keresztül. »Ő az Ő életét adta értünk, mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.« Az Ur azt akarja, hogy kicsiny dolgokban is törlesszük a tartozást. Mennyi alkalom van a szolgálatra, az önmegtadadásra!

*A Fébé-tagok konferenciáján elhangzott előadás összefoglalása.

Ne legyünk személyválogatók a szolgálatban, ne tegyünk különbséget. Mindenkinek köteles vagyok. Az Ur egyformán adta az életét mindnyájunkért, ne legyen nehéz egy szolgálat sem. Hálával végezzünk minden dolgunkat, nem azért, mert kell. Az Ur nagy kegyelme, hogy tartozásunkból törleszthetünk így is valamit. Ez a tudat segít az alázatosságban maradni: Nékem nincs semmim, amim van, mennyei Atyámtól kaptam. Bármit teszek, az csak adósság visszafizetés, törlesztés. Ha mindent megtettünk, ha elégünk az Ur oltárán, legfeljebb arra vagyunk érdemesek, hogy az Ur azt mondja: »Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltak hív, sokra bizlak ezután.«

Csináljuk meg a tartozik és követel rovatot az életünkben s akkor meglátjuk, hogy mi vagyunk az adósok, nekünk kell visszafizetnünk nagyon sokat.

Dr. F. M. d. ft.

KÜLMISSZIÓ.

Munka a kínai sebesültek között.

»A sebesült katonák közt Kínában tervszerűen folyik a munka. Az orvosok azt kívánják, hogy a kórházakban sekat énekeljünk s keveset beszéljünk« — számol be levelében Meyer misszionárius. »Igy próbáljuk beleénekelni szívükbe az örömuzenetet, s közben rövid áhitatot tartunk. Mindez körülbelül egy óráig tart. Azután végigmegyünk a sorokon és személyes kapcsolatba próbálunk jutni a sebesültekkel. Sokan közülük hallották már más kórházban is az evangéliumot. Némelyiknél bibliarészek, keresztyén iratok láthatók. Ezeket nagy becsben tartják. Van, akinek Mária-érem függ a nyakán. Látszik, hogy katolikus részről egyaránt megkísérlik a katonák között a munkát.«

Komphausen misszionárius arról ír, milyen összeköttetésük van a fronton harcoló katonákkal.

»Hívó tisztek révén különböző kaszárnnyákba volt szabad bejárásunk. Az Ur megáldotta ezt a szolgálatot s nem egy katona hitre jutott és megkeresztelhetők. A kiképzett csapat természetesen hamar a frontra került. Elutazásuk előtt az egyik fiatal keresztyén szerzett még időt rá, hogy elbúcsúzhassék tőlem. Kért egy kis Ujtestamentomot és énekeskönyvet, hogy mindig a zubbonya alatt hordhassa. Térdreborultunk és imádkoztunk együtt, aztán nehéz szívvel búcsút vettünk egymástól. A többieknek is elvitte a búcsúüdvözlöt; azok nem tudtak eljönni. Bátran indult, mint aki bizonyos örök élete felől.

Ezeknek a fronton küzdő testvéreinknek a sorsa nagyon a szívünkön van. Ugy örülünk, ha tőlük hoz valamit a posta, vagy üdvözlöt küldenek olyanokkal, akik friss csapatokért jönnek. A multkor egy férfihangot hallottam kint, amint utánam kérdezősködött s kivettem ezt a szót is: front. Siettem ki és a gépfegyveres csapat egy altisztjét találtam magam előtt. Milyen örömöm volt ez a találkozás! Mennyi kérdezősködéssre adott alkalmat. S ha néhány halálhírt kellett is hoznia, annyi ok volt azért mégis a hálaadásra. Sok ismerősünk élt még. Aztán átnyújtott egy ötdolláros fiú bajtársától, aki ezt gyülekezeti hozzájárulásként küldte. Megindult szívvel vettem át a pénzt s adtam hálát az Urnak, hogy ilyen szeretetet ébresztett az Ő ügye iránt s ilyen gyümölcse terem az isteni életnek egy fiatal keresztyén életében. Az altiszt szavai szerint négy dollárt is nehezen takarít meg egy hónap alatt a katona.

(Folytatjuk.)

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Aug. 17. Róm. 13:1—7. Csel. 25:1—12. Bizony, mindnyájan feltehetjük ezt a csodálkozó kérdést. Micsoda az ember, hogy Istennek olyan nagy gondja van rá? Éreznünk, tudnunk kell, hogy erre érdemünk nincs, ez nem egyéb, mint Istennek ingyen kegyelme. De aki ezt a kegyelmet elfogadta, az bátorságot nyer arra, hogy minden dolgában, kicsinyben és nagyban egyaránt, Isten segítségéhez folyamodjék. Az tudja, hogy Isten a legkisebb dologgal is törődjék s a legnagyobbat is keresztül tudja vinni. Boldog nép és boldog ember az, akinek Istene az Ur.

Aug. 18. Róm. 13:8—14. Csel. 25—13—27. Kol. 1:1—8. Pál levelének ezekből a bekezdő verseiből megláthatjuk, hogy milyen az a gyülekezet, melynek egy Pál apostol örülhet, s melynek Isten is örült. Hit és szeretet uralkodnak benne s szívük élő reménységgel van eltelve. Az evangélium hirdetése nem maradt közöttük pusztá szó, mert az élő mag jó talajra talált, s meghozza a maga gyümölcseit. Isten Szent Lelke munkálkodik közöttük, most fülüket és szívüket megnyitották az evangélium tanítása előtt. Ilyen gyülekezeteket keres ma is az Ur, bár találna minél többet a mi magyar hazánkban is!

Aug. 19. Róm. 14:1—12. Csel. 26. Kol. 1:9—20. Még a legkiválóbb gyülekezet s a legmélyebb hitű ember is rászorul arra, hogy mögötte imádkozó lelkek álljanak. Mert a hit útján nincs megállás, azon folyvást előremenni és növekedni kell, mert lehetséges a visszaesés. S ebben a harcban, a hitnek harcában, reá vagyunk utalva hívó testvéreink imádságára. A növekedés abban áll, hogy Krisztust mindig jobban megismerjük, Őbenne mindig jobban megtaláljuk a láthatatlan Istent, s Őt tesszük elsővé egész életünkben.

Aug. 20. Róm. 14:13—233. Jel. 7:1—11. Kol. 1:21—29. Krisztusnak a keresztfán kihullatott vére békességet szerez Isten és ember között, ebből még a legelvetemültebb ember sincs kizárva, ha ezt elfogadja. De a békesség csak úgy elfogadhat meg, ha a hit is megmarad. A hitet a szenvedések csak erősítik, azért örül Pál, hogy testben ő is szenvedhet, s vágyakozik arra, hogy szenvedései minél teljesebbek lehessenek, a Krisztuséihoz hasonlóak. Erzi, hogy ezekkel a szenvedésekkel a Krisztus testét, az egyházat is építi, amelynek szolgáljává rendeltetett. Építi

úgy, hogy nemcsak a zsidókat, hanem a pogányokat is hívja az egyház tagjaiul.

Aug. 21. Luk. 19:41—48. I. Kor. 12:1—11. Máté 23:34—39. Csel. 20:17—28. Kol. 2:1—7. Pál apostol jól tudja, hogy az ő távollétében hamis próféták közelítik meg a gyülekezeteket s nagyon hathatósan igyekeznek őket azoknak kitartó beszédeitől megóvni. Örömmel állapítja meg a kolossébeliekről, hogy náluk rendben folynak a dolgok és hitük erősödik. De azért mégis szükségesnek látja inteni őket, hogy maradjanak meg ebben a hitben. A hitet legjobban erősíti az, hogyha bővölködünk a hálaadásban. Ne szünjünk meg tehát soha hálát adni az elvett jókért, s akkor többet is fogunk kapni.

Aug. 22. Zsolt. 45. Csel. 27:1—26. Kol. 2:8—17. Krisztusban Istennek teljessége lakozik. Ha Ő a miénk s mi az övéi vagyunk, akkor mi is be vagyunk teljesedve s nincs szükségünk pótlékokra, melyek által üdvösségünket megszerezzük. Krisztus a mi bűneinket, mint ellenünk szóló kézírást, eltörölte s fölszegezte a keresztfára, azért hirdeti nekünk a kereszte a teljes bűnbocsánatot. Semmiféle külső vallásos cselekmény nem adhat ehhez és nem vehet el ebből semmit.

Aug. 23. Róm. 15:1—13. Csel. 27:27—14. Kol. 2:18—23. A Szentírás itt a leghatározottabban elítéli a törvényeskedést, amely szerint egyik vagy másik külső szabály betöltésével vagy elhagyásával lehetne fölláttani a mértéket, hogy valamely lélek hol áll a Krisztushoz való viszonyában. Az ilyen törvénykezés szűkkeblűségre és ítélkezésre vezet, s avval a látszattal, hogy megöklöklí a testi vágyakat, tulajdonképpen a testet, vagyis az ömbert táplálja és neveli. Vigyázzunk ezen a téren úgy a saját magunk, mint a mások hitének a megítélésénél.

Aug. 24. Róm. 15:14—21. Csel. 28:1—10. Kol. 3:1—7. A hitnek a legbiztosabb mértéke az, hogy a földiekkel törődünk-e, vagy az odafennvalókkal. Akinek az ömbere igazán meghalt, aki megértette azt, hogy az ő igazi élete Krisztusban van elrejtve, az nem kénytelenségből, nem a törvény parancsolatából fogja megöklöklíni bűnös ömberét, hanem ez egészen természetes és magától értetődő folyamata lesz növekedő és fejlődő új életének. S mert magáról tudja, hogy ez

egy lassú folyamat, nem fog türelmetlenkedni keresztyén testvéreivel szemben, nem fogja őt bírálgatni és elítélni, ha életében nem látszanak meg mindjárt a keresztyéni élet külső jelei, hanem türelmes szeretettel igyekeznek őt bevezetni a hitéletnek mélyebb titkaiba. Ez az igazi lelki gondozás.

Aug. 25. Róm. 15:22—333. Csel. 28: 11—31. Kol. 3:8—17. Mindent elvetni magunktól, ami a régiből való, az ó-embert egészen levetkőzni, — óh, milyen nehéz dolog ez, ha a magunk erejével akarjuk véghezvinni! De ha Isten Lelke újjászülni bennünket, akkor az új ember számára ez egy természetes folyamat, mert az új ember új tulajdonságokat öltözött fel magára. Ezek között legnagyobb a szeretet, mint minden keresztyén tulajdonság koronája. Az új öltözetben járó ember egyik életmegnyilvánulása, hogy Krisztus beszéde lakozik benne és árad ki belőle. A dicséret és hála beszéde ez.

Aug. 26. Róm. 16:17—27. Ésaías 40: 1—11. Kol. 3:18—25. Az általános intések mellett külön-külön intéseket is ad a Szentírás a különböző helyzetekben levő embereknek. Isten akarata az, hogy legyenek férjek és asszonyok, szülők és gyermekek, urak és szolgák. S hogy mindegyik a maga helyén, a neki illő módon szolgáljon Istennek és szolgáljanak egymásnak. Vedd ki a magad részét az intésekből!

Aug. 27. Ján. 1:1—18. Dániel 9:15—18. Kol. 4:1—6. Az imádságnak hitből kell fakadnia, másképp nem imádság. A hitnek természetes ismertető jelei a háládatosság és a kitartás. Aki így imádkozik, az várhatja a meghallgatást. Imádkozunk egymásért, imádkozunk a kívülvalókért, s imádkozunk különösképen azokért, akikre reábizott az ige hirdetése. Kérjük, hogy Isten gondolatai szerint hirdessék. De nemcsak az Istennel való helyes érintkezést köti lelkünkre az apostol, hanem az emberekkel való helyes érintkezést is. Ha az emberek nem veszik észre bölcs és nyájas magatartásunkból, hogy szeretjük őket, akkor ige-hirdetésünk sem éri el a kellő hatást.

Aug. 28. Luk. 18:9—14. I. Kor. 15: 1—10. Luk. 7:36—50. Róm. 8:33—39. Kol. 4:7—18. Pál itt sok munkatársát említi föl, és pedig nagy szeretettel és elismeréssel. Isten országa munkásai egymással vannak utalva, egyik

sem állhat meg egymagában. Már az Ur Jézus is kettesével küldte ki tanítványait, s Pál sem járt sehohsem egyedül. De megemlékezik levelében azokról is, akik ott munkálkodnak, ahová intézve van a levél s nagyon fontos és minden keresztyén munkás által megszívlelendő az a tanács, amelyet Arklisppusnak ad. Szívleljük meg mi is!

Aug. 29. Zsolt. 46. Ésaías 40:12—17. Esdrás 1:1—11. Isten egy pogány embert is föl tud használni a maga céljaira, mikor választott népének helyzetén segíteni akar. A fogság hetven esztendeje lejárt, elérkezett a szabadság ígéretének beteljesülése. S amit Isten ígér, azt be is teljesíti. Cirus perzsa királynak kell megindítania a szabadítást, s Cirus engedelmeskedik Isten parancsának. S ha Isten megnyitja a szíveket, akkor mindenki engedelmeskedik. Megindul az adakozás a templom felépítésére. Beteljesül Istennek eme szava: »Enyém az ezüst és enyém az arany.« (Aggeus, 2:8.)

Aug. 30. Ján. 1:19—26. Ésaías 40:18. Esdrás 3:1—13. Előbb, mintsem a kőből építendő háznak még az alapkövet is letették volna, megindul a lelki háznak építése. Megkezdődnek az istentiszteletek, az égő áldozatok bemutatása. Második évben teszik le a templom alapkövét. Nagy örömnappal, hálaadásnak és dicséretnek napja. A meghatottság sirása, az öröm ujjongása úgy összevegyülnek, hogy meg sem lehet őket egymástól különböztetni. Az Ur azóta is sokszor adott már ilyen ünnepnapokat a világ legkülönbözőbb részeiben az Ő népének. S mindez reámutat arra a legnagyobb örömnappalra, mikor majd Isten sátora leszáll a földre s Isten állandóan ott lesz az Ő népével. (Jel. 21:3.)

Aug. 31. Ján. 1:29—42. Ésaías 40: 25—31. Esdrás 4:1—5. Ahol Isten népe templomot épít, ott a sátán nem nyughatik. Először álruhában közeledik, mint jóbarát, aki segíteni akar. Milyen jó, ha Isten hű szolgálói fölismerik az álarc alatt az ellenséget, s nem lépnek vele közösségbe. Az álbarát akkor nyílt ellenséggé válik, s úgy igyekeznek megakadályozni Isten országának épülését. De a nyílt ellenséget már könnyű felismerni s védekezni lehet ellene Isten fegyverzetével. (Ef. 6:10—18.) — Csak arra vigyázzunk, hogy a fegyverzetnek egyik részlete se hiányozzék rólunk!